

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/3/2019
Identifikačné číslo spisu: 1215208280
Dátum vydania rozhodnutia: 28.01.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:1215208280.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Energetic Systems, s. r. o., so sídlom Šamorínska 10, 821 06 Bratislava, IČO: 46 780 751, zastúpeného JUDr. Tomášom Balážikom, advokátom so sídlom Šamorínska 10, 821 06 Bratislava, proti žalovanému RUŽINOVSKÝ ŠPORTOVÝ KLUB, p. o., so sídlom Mierová 21, 827 50 Bratislava, IČO: 36 066 257, zastúpenému Advokátska kancelária Melničák a Semančíková, s. r. o., so sídlom Miletičova 1, 821 08 Bratislava, IČO: 36 860 891, o zaplatenie sumy 5.584,80 € s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1Cob/54/2017-188 z 10. mája 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 1Cob/54/2017-188 z 10. mája 2018 potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava II (ďalej aj „súd prvej inštancie“) č. k. 22Cb/161/2015-149 z 12. septembra 2016 a žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi vo výške 100 %.

2 Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, z ktorého vyplýva, že žalobca ako vykonávateľ a žalovaný ako objednávateľ uzavreli dňa 1. júla 2010 zmluvu č. 002/2/2010 o poskytovaní strážnej služby v znení dodatku č. 1 z 30.10.2010 a dodatku č. 2 z 19.11.2010, pričom zmluva bola uzavretá na dobu určitú, t. j. na 5 rokov od podpísania dodatku č. 2. Od novembra 2010 žalovaný prestal uhrádzať žalobcovi faktúry za poskytovanie strážnej služby, v dôsledku čoho žalobca listom z 24.10.2011 od zmluvy odstúpil a za obdobie roku 2012 si uplatnil proti žalovanému nárok na náhradu škody/ušlý zisk, keďže uzavretím zmluvy, platnej až do 19.11.2015, očakával rozmnoženie jeho majetkových hodnôt, avšak protiprávnym konaním žalovaného stratil očakávaný prínos výnosu. Nárok na náhradu škody/ušlý zisk si žalobca uplatnil proti žalovanému za obdobie od 1.01.2012 do 31.12.2012 v celkovej sume 5.584,80 €. Žalobca tiež uviedol, že z dôvodu zabezpečenia riadneho a včasného poskytovania služby žalovanému v zmysle zmluvy, bol nútený odmietnuť záujemcov o poskytovanie strážnej služby, a to spoločnosť ARM, a. s., ako aj G. V., ktorý

taktiež prejavil záujem o poskytovanie strážnej služby žalobcom. Súd prvej inštancie poukázal na článok II bod 1.3 dodatku č. 12 k zmluve o poskytovaní strážnej služby, uzavretého dňa 19.11.2010, článok V body 4, 5 a 6 zmluvy a článok III. bod 2 druhú vetu nového znenia v zmysle dodatku č. 2, ako aj § 757, § 373, § 379 Obchodného zákonníka a § 415 a § 545 ods. 2 Občianskeho zákonníka, konštatujúc, že povinnosť uhradiť škodu má ten, na strane ktorého došlo k porušeniu povinnosti či už zo zmluvného vzťahu alebo porušením zákonnej povinnosti, za predpokladu, že sú splnené aj ostatné podmienky.

3 Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca nepreukázal vynaloženie potrebného úsilia na to, aby mu škoda/ušlý zisk nevznikla dodržaním zásady všeobecnej prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“), keď napriek skutočnosti, že žalobca už skoro rok pred odstúpením od zmluvy vedel, že žalovaný nie je schopný riadne a včas uhrádzať ním vystavené faktúry za poskytnuté služby, naďalej vykonával pre žalovaného strážnu službu až do konca októbra 2011. Od novembra 2011 žalobca už neposkytoval žalovanému žiadne služby, teda mal k dispozícii personálny potenciál na poskytovanie obdobnej služby akú poskytoval žalovanému, aj voči iným subjektom. Listinné dôkazy na preukázanie ekonomického dopadu konania žalovaného na činnosť žalobcu - podľa názoru súdu prvej inštancie - nepreukazujú, že žalobca vykonával činnosť, ktorá by smerovala k predchádzaniu vzniku škody/ušlého zisku na strane žalobcu a sú len dôkazom toho, že žalobca mal niekoľko splatných finančných záväzkov voči tretím osobám, a rovnako nepreukazujú, že platobnú neschopnosť žalobcu svojím konaním spôsobil žalovaný. Za nepreukázané považoval aj vyhlásenie N. K. O., predsedu predstavenstva ARM, a. s. o tom, že táto spoločnosť viedla obchodné rokovania so žalobcom, za účelom rozšírenia poskytovania strážnej služby podľa zmluvy o poskytovaní strážnej služby č. 001/2/2008 a žalobca rozšírenie zmluvy odmietol v dôsledku záväzkov voči žalovanému, keďže uvedené vyhlásenie nie je datované a nie je z neho ani zrejmé, kedy došlo k uvedeným rokovaniam medzi ARM, a. s. a žalobcom a kedy žalobca rozšírenie zmluvy s touto spoločnosťou odmietol.

4 Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní nepreukázal existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného - neplatením odplaty za poskytnuté služby riadne a včas počas rokov 2010 - 2011 a vznikom škody/ušlého zisku na strane žalobcu v období celého roka 2012 - ako základného zákonného predpokladu vzniku zodpovednosti žalovaného za škodu uplatnenú žalobcom. Kauzálny nexus nebol daný z dôvodu, že ak by aj žalovaný za poskytnuté služby žalobcovi riadne a včas platil, nie je isté, či predmetná zmluva by zostala v platnosti až do 19.11.2015 tak, ako to tvrdil žalobca, keďže od zmluvy mohli obidve strany odstúpiť pred dojednaným časom za splnenia podmienok uvedených v zmluve (článok V body 4 a 5 zmluvy v znení dodatku č. 2), rovnako ako mohlo dôjsť k okamžitému skončeniu zmluvy do jedného mesiaca odo dňa doručenia okamžitého skončenia zmluvy z dôvodov porušovania zmluvných záväzkov oboch zmluvných strán (článok V bod 6, druhá veta zmluvy v znení dodatku č. 2). Súd prvej inštancie považoval za nezvyčajné, ak sa žalobca vzhľadom na uvedené skutočnosti a reálne správanie sa žalovaného domnieval, že zmluva zostane v platnosti až do 19.11.2015, kvôli čomu nevyvíjal žiadnu činnosť v snahe predísť vzniku škody/ušlého zisku aktívnym vyhľadávaním nových klientov, ktorým by mohol poskytovať strážnu službu, čo podporuje aj fakt, že dňa 24.10.2011 žalobca od zmluvy odstúpil, od novembra 2011 už nevykonával pre žalovaného žiadnu činnosť, zmluva platne zanikla ešte v roku 2011, a teda nič mu nebránilo v možnosti uzavrieť novú zmluvu s treťou osobou, a tým sa vyhnúť hospodárskemu úpadku svojej spoločnosti. Z vyššie uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu ako nedôvodnú zamietol.

5 Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach dôvodov a rozsahu odvolania, vrátane konania, ktoré mu predchádzalo. Dospel k záveru, že skutkový stav veci na základe vykonaného dokazovania je dostatočne zistený, a preto nebol daný zákonný dôvod na opakovanie alebo doplnenie dokazovania v zmysle ust. § 384 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Odvolací súd bol preto viazaný skutkovým stavom veci tak, ako ho zistil súd prvej inštancie v súlade s ust. § 383 CSP. Po oboznámení sa s obsahom spisu a dôvodmi odvolania odvolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné potvrdiť ako vecne správny podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP. Odvolací súd sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, vrátane jeho odôvodnenia a v podrobnostiach na ne poukázal. Na potvrdenie záverov rozsudku súdu prvej inštancie a k odvolacím dôvodom uviedol, že z obsahu spisového materiálu má preukázané, že žalobca a žalovaný uzavreli dňa

1.07.2010 zmluvu č. 002/2/2010 o poskytovaní strážnej služby v znení dodatku č. 1 z 30.10.2010 a dodatku č. 2 z 19.11.2010 ako zmluvu nepomenovanú, inomínatnú v zmysle ust. § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“), na základe ktorej žalobca poskytoval žalovanému strážnu službu za odplatu. V článku II bode 1.3 dodatku č. 2 k zmluve o poskytovaní strážnej služby došlo k zmene článku V. bodov 4, 5 a 6 zmluvy, pričom podľa nového znenia vykonávateľ, ako aj objednávateľ bol oprávnený odstúpiť od zmluvy pred dojednaným časom (ak objednávateľ nezaplatí dohodnutú odplatu viac ako tri po sebe nasledujúce mesiace, resp. ak vykonávateľ porušil povinnosti vyplývajúce zo zmluvy a objednávateľ vykonávateľa na porušenie povinnosti písomne upozornil a vykonávateľ napriek upozorneniu nevykonal bez zbytočného odkladu nápravu), resp. zmluvné strany sa dohodli na úprave okamžitého skončenia tak, že zmluva skončí do jedného mesiaca odo dňa doručenia okamžitého skončenia zmluvy z dôvodov porušovania zmluvných záväzkov oboch zmluvných strán pred dohodnutým termínom v bode 1 tohto článku.

6 Žalobca si svoj nárok uplatnený v žalobe vyvodil zo skutočnosti, že žalovaný neuhrádzal faktúry za poskytovanie strážnej služby na základe uvedenej zmluvy riadne a včas, čím mal porušiť zmluvné povinnosti a žalobcovi tak v období roku 2012 mala vzniknúť škoda/ušlý zisk v sume 5.584,80 €.

7 Žalovaný bol v omeškani s platením odplaty za poskytnuté služby v zmysle zmluvy od obdobia november 2010, avšak od tohto obdobia žalobca naďalej poskytoval žalovanému dohodnuté služby až do októbra 2011. Až následne, žalobca listom z 24.10.2011 odstúpil od zmluvy. Z uvedeného je zrejmé, že žalobca mal vedomosť o tom, že žalovaný neplní riadne a včas vystavené faktúry za poskytnuté služby, napriek tomu ale naďalej vykonával pre žalovaného dohodnuté plnenie zo zmluvy, a to až do dňa odstúpenia. Za obdobie od 01.01.2012 do 31.12.2012 (po odstúpení od zmluvy) si žalobca uplatnil nárok na náhradu škody/ušlý zisk argumentujúc tým, že ak by žalovaný pravidelne uhrádzal žalobcovi odmenu za poskytnuté služby, nedošlo by v roku 2012 k vyčíslenej škode/ušlému zisku, keďže zmluva by zostala v platnosti do 19.11.2015. Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca nemôže svoj nárok na náhradu škody/ušlý zisk odvodzovať od toho, že ak by žalovaný pravidelne uhrádzal žalobcovi odmenu za poskytnuté služby, nespôsobil by tým žalobcovi škodu, keďže zmluva by zostala v platnosti až do 19.11.2015, nakoľko vzhľadom na článok V bod 4 a 5 zmluvy v znení dodatku č. 2 alebo článok V bod 6 druhú vetu zmluvy v znení dodatku č. 2 by nebolo isté, či by zmluva skutočne zostala v platnosti až do 19.11.2015 a v tomto smere sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa stotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie aj ohľadne nepreukázania existencie priamej príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného - neplatením odplaty za poskytnuté služby riadne a včas počas rokov 2010 - 2011 a vznikom škody/ušlého zisku na strane žalobcu počas celého roka 2012. Vznik škody/ušlého zisku v tejto veci žalobca definoval na základe skutočnosti, že žalovaný neuhrádzal odmenu za poskytnuté služby žalobcovi, čím došlo k porušeniu jeho zmluvnej povinnosti vyplývajúcej z článkov I a IV zmluvy, následkom čoho bol žalobca nútený od zmluvy odstúpiť. Odvolací súd poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“) sp. zn. 4Cdo 319/2008 z 28. apríla 2010, v zmysle ktorého ušlý zisk je ujmom spočívajúcou v tom, že u poškodeného nedošlo v dôsledku škodnej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, hoci sa to s ohľadom na pravidelný beh vecí dalo očakávať. Ušlý zisk sa neprejavuje zmenšením majetku poškodeného, ale stratou očakávaného prínosu (výnosu). Nestačí pritom iba pravdepodobnosť rozmnoženia majetku, pretože musí byť naisto zrejmé, že pri pravidelnom behu vecí (nebyť protiprávneho konania škodcu alebo škodnej udalosti) mohol poškodený dôvodne očakávať zväčšenie svojho majetku, ku ktorému nedošlo práve v dôsledku konania škodcu (škodnej udalosti). Podľa názoru odvolacieho súdu, žalobca nemôže požadovať náhradu škody/ušlý zisk, ak sám vypovedal zmluvný vzťah so žalovaným a ukončil poskytovanie strážnej služby. Žalobca síce využil svoje oprávnenie ukončiť zmluvný vzťah v zmysle vyššie citovaných dodatkov k zmluve o poskytovaní strážnej služby, avšak v prípade ukončenia zmluvného vzťahu sa dôsledky pre žalovaného nemôžu právne vymedziť tak, ako ich uplatňuje žalobca - ako náhradu škody/ušlý zisk, ak zmluvný vzťah ukončil žalobca, ktorý „zavinil“ ukončenie poskytovania strážnych služieb žalovanému. Aj z tohto dôvodu nie je možné priznať žalobcovi náhradu škody/ušlý zisk tak, ako si uplatnil vo svojej žalobe. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že v zmysle ustanovenia § 351 ods. 1 Obch. zák. aktom odstúpenia od zmluvy dochádza zásadne k zániku všetkých práv a povinností strán zo zmluvy, a to s účinkami ex nunc. Po odstúpení síce pretrvávajú niektoré jej následky, ako napríklad nároky na náhradu škody

vzniknutej porušením zmluvy, avšak vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sám od zmluvy listom z 24.10.2011 odstúpil (čo nie je sporné), nie je možné nárokovat' si náhradu škody/ušlý zisk z porušenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy, keďže zmluva v roku 2012, t. j. za obdobie, za ktoré žalobca predmetnú náhradu škody/ušlý zisk žiadal, už nebola platnou. K námietke žalobcu ohľadne uznania záväzku zo strany žalovaného vo veci skutkovo rovnakej, kde žalovaný pristúpil priamo k úhrade dlžnej sumy, odvolací súd zhodne s vyjadrením žalovaného uviedol, že v danom prípade žalovaný nie dobrovoľne, ale v dôsledku omeškania s podaním odporu proti platobnému rozkazu spôsobil, že v skutkovo a právne rovnakej veci vznikol právoplatný exekučný titul (platobný rozkaz), na základe ktorého až v rámci exekučného konania (u súdnej exekútorky JUDr. Farkašovej pod sp. zn. EX 35/2015), vedeného na jeho podklade, uzavrel so žalobcom Dohodu o splátkach podľa ust. § 269 ods. 2 Obch. zák. a pristúpil k úhrade uloženej peňažnej povinnosti. Uvedené konanie žalovaného neznamená, že by žalovaný bol dobrovoľne stotožnený so skutkovým a právnym podkladom v predmetnom prípade, žalovaný v exekučnom konaní z dôvodu straty možnosti sa brániť len pristúpil k danému riešeniu vysporiadania uloženej právoplatnej a vykonateľnej povinnosti. Právoplatný platobný rozkaz vydaný v jednej veci nevytvára podmienku rovnakého rozhodnutia, keď v skutkovo a právne podobnej veci, pri ktorej dôjde k jej riadnemu prejednaniu pred súdom prvej a druhej inštancie, sa dospeje na základe vykonaného dokazovania k iným záverom. V danom prípade preto nejde o porušenie princípu právnej istoty tak, ako to má na mysli článok 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

8 Pre zdôraznenie správnosti dôvodov rozsudku súdu prvej inštancie odvolací súd uviedol, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne také vecne a právne relevantné dôvody, ktoré by v odvolacom konaní privodili pre neho priaznivé rozhodnutie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie správnym smerom, z vykonaného dokazovania vyvodil správne skutkové závery a napokon vec aj správne právne posúdil a rozhodol. Rozsudok súdu prvej inštancie je podrobne odôvodnený, pričom súd v ňom vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Odvolací súd preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP.

9 Proti rozsudku odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP.

10 Podľa názoru dovolateľa, súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a to prekvapivým rozhodnutím, keď odvolací súd nerespektoval hmotné právo Obchodného zákonníka a rozhodoval v rozpore so zásadou „zmluvy sa majú dodržiavať“. Právo na náhradu škody/ušlý zisk odstúpením od zmluvy nezaniká, ak žalovaný porušením zmluvy zapríčinil svojím správaním nedodržanie zmluvných podmienok, čo bol dôvod na ukončenie zmluvy - odstúpenie od zmluvy. Žalovaný v konaní nepreukázal žiadne liberačné dôvody, že porušenie povinnosti (uhradzovacia povinnosť) bolo spôsobené okolnosťami vylučujúcimi zodpovednosť. Nevypĺcanie odmeny (faktúr) žalovaným - z dôvodu predchádzania väčším škodám - viedli dovolateľa k odstúpeniu od zmluvy, pričom náhrada škody, ako aj ušlý zisk podľa Obchodného zákonníka sú objektívnym právom. Prisudzovanie viny súdom žalobcovi, že vedel o omeškaní dlhší čas je absolútne nezdravé usudzovanie v tom, že žalobca mal odstúpiť od zmluvy skôr alebo hľadať už v tom čase náhradné zmluvy. Až neskôr žalobca pochopil, že žalovaný obídením zákona - zmluvy tým, že nebude uhrádzať svoje záväzky, donútil žalobcu k odstúpeniu od zmluvy. Takéto konanie žalovaného je v rozpore s poctivým obchodným stykom a súdy nižšej inštancie priznali žalovanému viac právnej ochrany ako dovolateľovi, pričom takéto konanie je prekvapivým konaním súdov nižšej inštancie v rozpore s ustanovením § 265 Obch. zák. Žalovaný svojím konaním (porušením zmluvy) zapríčinil také následky, že dovolateľ/žalobca bol nútený odstúpiť od zmluvy, aby predišiel väčším škodám, t. j. vlastnému úpadku vzniknutému z druhotnej insolventnosti. Po zániku zmluvy mohol vykonávať len licencovanú činnosť (predmet podnikania), a preto pri snahe obmedzenej podnikateľskej činnosti v súlade s predmetom podnikania bolo obtiažne získať náhradnú zmluvu, akú mal so žalovaným. Zmluvy sú hmotným právom a musia sa dodržiavať zmluvnými stranami. Odklon odvolacieho súdu od hmotného práva (zmluvy) je procesným porušením práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu, nakoľko súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane (dovolateľ/žalobca)

uplatňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tým bola dovolateľovi odňatá možnosť konať na nezávislom a nestrannom súde. Pokiaľ súd nehodnotí žalobou uplatnený nárok podľa hmotného práva, v súdnom konaní dochádza k porušeniu práva na spravodlivý proces. Odvolací súd vo svojom rozsudku nerešpektoval vertikálnu a ani horizontálnu úpravu hmotnoprávneho základu vo veci samej a latentným spôsobom obišiel zmluvne dojednané podmienky zmluvných strán, ktoré platia aj po zániku zmluvy ex nunc, t. j. nárok na náhradu škody/ušlý zisk. Ak sa odvolací súd a súd prvej inštancie odklonili od hmotného práva - zmluvy a Obchodného zákonníka, ide o vadu záväznosti nerešpektovania platnej normy v súlade so zásadou, že zmluvy sa majú dodržiavať a zákony platia pre všetkých rovnako.

11 Dovolateľ v dovolaní opísal skutkový stav medzi sporovými stranami, poukázal na ustanovenia § 373, § 374, § 757, § 351, § 379 a § 381 Obchodného zákonníka, ako aj § 415 a § 545 Občianskeho zákonníka. Odklon od hmotnoprávnych noriem podľa dovolateľa spočíva aj v tom, že súd posudzoval nárok na náhradu škody podľa Občianskeho zákonníka (§ 415 a § 545 OZ), konal nezákonne a takéto odôvodnenie súdneho rozhodnutia súdu prvej inštancie a jeho potvrdenie odvolacím súdom je zmätočné, nakoľko došlo k odklonu od hmotnoprávnych noriem, čo je v príkrom rozpore s hmotným právom, narušenou právnou istotou dovolateľa, a tým práva dovolateľa na spravodlivý proces, pričom ide o prekvapivé rozhodnutie za pomoci inej právnej normy, ktoré trpí nepreskúmateľnosťou. Dovolateľ v dovolaní podáva vlastný výklad vyššie citovaných zákonných ustanovení a článkov zmluvy a právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom považuje za nesprávne.

12 Dovolateľ ďalej namietal nedostatky v rámci zistenia skutkového stavu veci, najmä nevykonanie ním navrhnutých dôkazov. Poukázal na to, že sa snažil svoje tvrdenia dokázať výpoveďou svedkov, avšak súd ním navrhnutý dôkaz nevykonával, čím nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Je evidentné, že pokiaľ by súd vykonal navrhnutý dôkaz - výsluch K. O., tak skutočnosti, ktoré mu neboli zrejme z jeho písomného vyhlásenia, mohol overiť, resp. doplniť. Tým, že súd nezistil úplne skutkový stav, rozhodol vo veci predčasne. Odvolací súd pochybil, keď nenariadil pojednávanie, hoci bolo potrebné doplniť dokazovanie tak, aby dovolateľovi nebolo bránené preukázať skutočnosti, ktoré by preukázali jeho tvrdenia vo veci samej. Tým, že odvolací súd nenariadil pojednávanie, odňal dovolateľovi procesné právo zúčastniť sa konania pred súdom a byť účastným pri verejnom vyhlásení rozsudku. Odmietnutím dôkazu - svedectvo svedkov K. O. a G. V., navrhnutých dovolateľom, zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu procesnému postupu súdu, kde dovolateľovi bolo znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, a tým súd vytvoril žalobcovi podstatne nevýhodnejšie podmienky na preukázanie tvrdení, než akými disponuje druhý účastník konania - žalovaný, s ktorými sa odvolací súd uspokojil. Tým, že nebol vykonaný dovolateľom navrhnutý dôkaz, odvolací súd nemohol hodnotiť dôkazy jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, ak ich sám nevykonával, pričom sa stotožnil len so subjektívnymi pocitmi súdu prvej inštancie. Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie je arbitrárne, svojvoľné a v súlade s objektívnym právom. Ide o nezákonné odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, keď súd prvej inštancie použil iný hmotnoprávny základ, a to Občiansky zákonník (ust. § 415 a § 454), pričom si nevšimol, že v Obchodnom zákonníku došlo k zmene koncepcie úpravy zodpovednosti za škodu (§ 373 - § 386) a zodpovednosť za škodu má objektívny charakter.

13 Ďalej dovolateľ namietal nerešpektovanie ustanovenia § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku v tom smere, že ak by vedel od súdu, ktoré tvrdenia sporových strán sú sporné a ktoré dôkazy súd vykoná alebo nevykoná, predložil by aj iné dôkazy (okrem návrhu na vypočutie svedkov). Dovolateľovi bolo odňaté procesné právo poznania právneho posúdenia veci súdom v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP, resp. § 181 ods. 1 CSP vo veci samej v tom, aké dôkazy súd pripustí a aké dôkazy nevykoná. Súdny nevezali do úvahy dôkazy, ktoré potvrdzujú, že žalobca sa snažil získať klientov pre náhradnú zmluvu aj formou reklamnej činnosti, dôkazy ktoré nepredložil v súdnom konaní nižšej inštancie, nakoľko sa spoliehal na vykonanie dôkazu navrhnutých svedkov. Súdny nevezali do úvahy ani dôkaz predložený žalobcom, a to vyjadrenie - návrh na rokovanie z 3.05.2011, ktorým sa žalobca snažil vyriešiť porušovanie zmluvy so žalovaným pre omeškané platby žalovaného a upozornil žalovaného na možnosť

odstúpenia od zmluvy a s tým spojenú náhradu škody/ušlý zisk alebo navrhnutie dohody o skončení zmluvy dohodnutej na dobu určenú. Odvolací súd, ako aj súd prvej inštancie nehodnotili predložené dôkazy (zmluvy, listiny priložené k žalobe, návrh na vydanie platobného rozkazu) ako dôkazy založené počas konania do súdneho spisu objektívne, resp. ich nehodnotili vôbec, a ak sa o nich aj zmienili, tak ich riadne nevyhodnotili jednotlivito a vo vzájomných súvislostiach, čím súdy konali v rozpore so zákonom, a tým samotné rozhodnutia sú prekvapivé pre nedostatok dôvodov, nepreskúmateľné a arbitrárne.

14 Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd v bode 18 rozsudku neodôvodnil, ako žalobca „zavinil“ ukončenie poskytovania strážnych služieb a z tohto dôvodu nie je možné priznať mu náhradu škody/ušlý zisk, ktorý si uplatnil v žalobe. Ide o zmätočnosť odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko úkon odstúpenia od zmluvy síce vykonal žalobca, avšak z dôvodu porušenia zmluvy žalovaným (príčinná súvislosť), a preto žalobca nemohol zaviniť ukončenie zmluvy, ale naopak, odstúpenie od zmluvy zavinil svojím správaním žalovaný, ktorý si neplnil povinnosti zo zmluvy. Takéto odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu je v rozpore so spravodlivosťou a ochranou práv a právom chránených záujmov žalobcu, ktorý dodržiaval ustanovenia zmluvy a jej dodatkov. Odvolací súd v bode 19 rozsudku v rozpore so zákonom a v rozpore so zmluvou tvrdí, že aj keď po odstúpení od zmluvy pretrvávajú niektoré jej následky ako napríklad nárok na náhradu škody, že vzhľadom na skutočnosť, že žalobca sám od zmluvy odstúpil dňa 24.10.2011, nie je možné nárokovať si náhradu škody/ušlý zisk z porušenia povinností vyplývajúcich zo zmluvy, nakoľko zmluva v roku 2012, t. j. za obdobie, za ktoré si žalobca predmetnú škodu/ušlý zisk uplatnil, už platnou nebola. Takéto odôvodnenie rozsudku je v rozpore so zmluvou, dodatkom č. 2 k nej, ako aj v rozpore s ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 344, § 345, § 351 Obch. zák.). Odvolací súd odignoroval nielen Obchodný zákonník, ale aj zmluvné podmienky dohodnuté v zmluve a jej dodatkoch, ktoré majú trvať aj po odstúpení od zmluvy. Konanie odvolacieho súdu je v rozpore s článkom 1 ods. 1, článkom 2 ods. 2 a článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, keďže z rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, že „platiť sa neoplatí“, alebo že „zmluvy netreba dodržiavať“, alebo že „zákony platia len pre tých, čo ich obchádzajú“. Nesprávny procesný postup odvolacieho súdu spočíva v tom, že dovolateľovi bolo znemožnené uskutočniť jemu patriace procesné práva takou intenzitou zásahu do práva na spravodlivý proces, že mu bola odňatá možnosť konať pred odvolacím súdom, ako aj právo na preukázanie žalobných tvrdení navrhnutými dôkazmi (výsluch svedkov). Súd odmietol kľúčový dôkaz (možnosť získania náhradných zmlúv za odstupujúcu zmluvu), čo je v rozpore s článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a § 389 ods. 1 písm. b/, c/ CSP. Žalobca nemohol korigovať súdny proces, ak súdy nižšej inštancie sa svojvoľne odklonili od hmotného práva - zmluvy, uzavretej medzi jej účastníkmi v časti odstúpenia od zmluvy, dôvodov pre zánik zmluvy a s tým spojenej náhrady škody/ušlého zisku pre prípad predčasného skončenia zmluvy, dohodnutej na dobu určitú 5 rokov. Okrem toho súdy tvrdia, že skončenie zmluvy zavinil žalobca, hoci bolo preukázané, že porušenie zmluvy zavinil žalovaný tým, že neuhrádzal svoje záväzky za poskytnuté služby riadne a včas, v dôsledku čoho odôvodnenie rozhodnutí súdov nižších stupňov je zmätočné a v rozpore so zásadou „pacta sunt servanda“.

15 Na základe vyššie uvedeného dovolateľ navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Zároveň si uplatnil náhradu trov dovolacieho konania.

16 Žalovaný sa k dovolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

17 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (ďalej aj „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

18 Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie

odvolacieho súdu. Výnimočnosť tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

19 Podľa ustanovenia § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu.

20 V posudzovanom prípade žalobca vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v tom, že odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s rozsudkom súdu prvej inštancie, pričom súd prvej inštancie ako aj odvolací súd nevykonali žalobcom navrhnutý dôkaz (výsluch svedkov), súd prvej inštancie nerešpektoval ust. § 118 ods. 2 OSP, resp. § 181 ods. 1 CSP v tom, aké dôkazy súd pripustí, aké dôkazy nevykoná a aké je predbežné právne posúdenie sporu vo veci samej. Dovolateľ ďalej namietal nedostatky v rámci zistenia skutkového stavu veci (v súvislosti s nevykonaním navrhnutých dôkazov), ďalej namietal nesprávne právne posúdenie veci, a to nerešpektovanie zásady, že zmluvy sa majú dodržiavať, nesprávne posúdenie uplatneného nároku podľa hmotného práva - Občianskeho zákonníka (§ 415 a § 545 OZ), čím malo dôjsť k odklonu od hmotnoprávných noriem Obchodného zákonníka a zmluvy, nesprávne právne posúdenie predpokladov vzniku práva na náhradu škody/ušlý zisk, najmä príčinnej súvislosti medzi porušením povinností a vznikom škody. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu je pre absenciu náležitého odôvodnenia rozhodnutia tiež arbitrárne a nepreskúmateľné.

21 Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu, a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci, ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

22 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný,

teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

23 Dovolací súd k dovolacej námietke o nedostatočne vykonanom dokazovaní, resp. jeho nedoplnení žalobcom navrhnutým dôkazom (výsluch svedkov) a nesprávnom vyhodnotení dôkazov uvádza, že strany sporu majú v civilnom sporovom konaní právo označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (ust. § 185 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v ustanovení § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporovom konaní je súd povinný zväžiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom na to, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci, nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (ust. § 185 ods. 1 CSP). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykoná všetky navrhnuté dôkazy na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana sporu mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená (R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999, 1Cdo/41/2017, 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 3Obdo/46/2019). Zo samotnej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykoná všetky navrhnuté dôkazy, nemožno vyvodiť, že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je podľa ust. § 420 písm. f/ CSP prípustné.

24 Dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení súdov nie je vada, ktorá by v rozhodovacej praxi NS SR bola považovaná za vadu konania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 CSP, podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Dovolací súd nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukázovania včasnosti a prípustnosti dovolania (ust. § 442 CSP). Dovoláním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. S poukazom na uvedené dovolacia námietka žalobcu o nedostatočne zistenom skutkovom stave veci (v súvislosti s nevykonaním žalobcom navrhnutých dôkazov) nezakladá vadu zmatečnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP.

25 Z obsahu dovolania vyplýva, že dovolateľ v ňom namietal predovšetkým nesprávne právne posúdenie veci. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní, avšak samo nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Najvyšší súd Slovenskej republiky už podľa predchádzajúcej právnej úpravy (OSP) dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením veci (R 54/2012 a R 24/2017), pričom ani po 1. júli 2016 neexistuje žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť niektorej strany civilného sporového konania uskutočňovať jej patriace procesné oprávnenia.

26 K námietke dovolateľa o nedostatočnom odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu a jeho nepreskúmateľnosti dovolací súd upriamuje pozornosť na závery zjednocujúceho stanoviska, ktoré

prijalo občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dňa 03.12.2015 pod č. 2/2016 a podľa ktorého „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku“. Zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, sa podstaty a zmyslu tohto stanoviska nedotkli, preto ho treba považovať aj naďalej za aktuálne. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska č. 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). O takýto prípad v preskúmvanej veci nejde, pretože skutkové aj právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, resp. s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

27 Po preskúmaní veci dovolací súd dospel k záveru, že dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v odôvodnení obsahuje dostatočnú argumentáciu k relevantným odvolacím námietkam a nie je možné ho považovať za nedostatočne odôvodnené, arbitrárne, resp. svojvoľné. Dovolací súd nezistil dovolateľom namietanú absenciu náležitého odôvodnenia, jeho nedostatočnosť, či z toho vyplývajúcu nepreskúmateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu, z odôvodnenia ktorého vyplývajú dôvody vedúce k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie o zamietnutí žaloby pre nepreukázanie nároku žalobcu. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec aj správne právne posúdil. Stotožnil sa so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti jeho záverov sa vecne a dostatočne vyjadril k odvolacím námietkam žalobcu v súlade so zisteným a preukázaným skutkovým stavom v predmetnej veci. Konštatoval, že žalobca vo svojom odvolaní neuviedol žiadne také právne relevantné dôvody, ktoré by pre neho priviedli priaznivé rozhodnutie. Bolo povinnosťou žalobcu preukázať ním tvrdené skutočnosti, na základe ktorých mu mala vzniknúť konaním žalovaného škoda/ušlý zisk. Odvolací súd sa stotožnil aj so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca v konaní nepreukázal existenciu príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného (neplatením odplaty za poskytnuté služby riadne a včas počas rokov 2010 - 2011) a vznikom škody/ušlého zisku na strane žalobcu v období od 01.01.2012 do 31.12.2012. Odôvodnil neúčelnosť vykonania dokazovania výsluchom navrhnutých svedkov a vysporiadal sa aj s povinnosťou žalobcu uniesť dôkazné bremeno ohľadom ním tvrdených skutočností. Takýto postup umožňovalo odvolaciemu súdu ustanovenie § 387 ods. 2 CSP, podľa ktorého, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne zdôrazniť na doplnenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Námietka nedostatočného, resp. nepreskúmateľného rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj súdu prvej inštancie nezakladá vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces.

28 Dovolateľ ďalej namietal nerešpektovanie ustanovenia § 181 ods. 1 CSP (predtým § 118 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) v tom smere, že ak by vedel od súdu, ktoré tvrdenia sporových strán sú sporné a ktoré dôkazy súd vykoná alebo nevykoná, žalobca by predložil aj iné dôkazy (okrem návrhu na vypočutie svedkov). Cieľom ustanovenia § 181 ods. 2 CSP je zamerať procesnú aktivitu strán na skutočnosti, ktoré sú podľa posúdenia súdu sporné, teda viesť strany už počas konania k tomu, aby dokázali predvídať rozhodnutie súdu. Okrem toho cieľom je zrýchliť a zjednodušiť konanie tak, aby sa nevykonávali zbytočné dôkazy, ktoré súd nepovažuje za dôležité a nevenovala sa pozornosť bezdôvodným skutkovým tvrdeniam, ktoré sú podľa názoru súdu buď nesporné alebo právne bezvýznamné. Porušenie uvedeného ustanovenia však nelimituje stranu sporu pri realizácii jej procesných práv. Striktné nedodržanie postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP (predtým § 118 ods. 2

OSP) zo strany súdu (spočívajúce v neuvedení, ktoré právne významné skutkové tvrdenia účastníkov možno považovať za zhodné a ktoré zostali sporné, ktoré dôkazy súd vykoná a ktoré nevykoná, ako aj neuvedenie predbežného právneho posúdenia veci súdom) má za následok tzv. inú vadu konania, avšak nezakladá to vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Ak totiž predseda senátu toto zákonné ustanovenie nedodrží, nemá to žiaden priamy dosah na možnosť vylúčenia účastníka konania z jeho procesných práv, ktoré mu Civilný sporový poriadok priznáva. Porušenie tohto ustanovenia žiadnym spôsobom nediskvalifikuje účastníka napr. v práve zúčastniť sa pojednávania, robiť prednesy, navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom, v práve na záver pojednávania zhrnúť svoje návrhy a podobne. V zmysle judikatúry ÚS SR (sp. zn. IV. ÚS 16/2012) sú právny názor a hodnotiace úsudky súdu vlastné až samotnému rozhodnutiu vo veci, nie však postupu v zmysle ust. § 118 ods. 2 OSP (porovnaj aj uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/3/2016 z 22. marca 2017, sp. zn. 5Cdo/211/2013 z 13. mája 2014). Zároveň je potrebné zdôrazniť, že súd rozhoduje na základe zisteného skutkového stavu (§ 215 ods. 1 CSP), berie do úvahy iba skutočnosti, ktoré vyšli najavo počas konania (čl. 11 ods. 4 CSP) a pri zisťovaní skutkového stavu vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (§ 186 ods. 2 CSP). Pri výkone spravodlivosti súd nesmie byť obmedzovaný tak pôvodnými predbežnými závermi o skutkovej stránke veci, ako ani prípadným vlastným predbežným právnym posúdením. Podľa názoru dovolacieho súdu dovolateľ neodôvodnene namietal, že nedodržaním procesného postupu podľa ust. § 181 ods. 2 CSP súd prvej inštancie porušil jeho právo na spravodlivý proces. Ani v prípade, ak by súd prvej inštancie dodržal postup v zmysle ust. § 181 ods. 2 CSP, nič by to nezmenilo na výsledku sporu, t. j. na zamietnutí žaloby pre neunesenie dôkazného bremena, resp. nepreukázanie predpokladov vzniku nároku na náhradu škody/ušlý zisk.

29 S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu, ani súdu prvej inštancie nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie a v preskúmvanej veci tak nie je splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ust. § 420 písm. f/ CSP, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ust. § 447 písm. c/ CSP. Dovolací súd preto dovolanie žalobcu odmietol ako procesne neprípustné.

30 V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (ust. § 453 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP). Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (ust. § 451 ods. 3, veta druhá CSP, § 453 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie (ust. § 262 ods. 2 CSP).

31 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.